

Tako se je hudovala žena, a muca je zbežala skozi okno, predno je žena prišla v shrambo. Komaj pride vsa sita domov, vže jej toži psiček, kako hudo se je opeknel. Drugič se je rotil, da nikdar več ne pojde krast.

Ne vem, če je spolnil to svojo obljubo, kajti navada je železna srajca! A do tretjega, pravijo, da gre rado. Varuj se hudega!

III.

Mine vzpomlad in bliža se poletje. Vže dlje časa ni bilo nič hudega slišati od strine mijáv in od strijca háv—háv. Valjala sta se po dvorišči in se prav prijazno igrala. Slaba družba pa nikoli nič prida ne obrodí.

Nekega dne se zopet igrata zunaj na dvorišči. Stara koklja se prikrega mimo in vabi za seboj svoja piščeta. „Lej, to je miška,“ reče si mačka ter hitro zdrobi pišče mej zobmi. Začivkalo je pišče in bilo je mrtvo; pa tudi koklja je v istem trenutku vže zasadila svoj kljun mački v oko.

„Pomagaj háv—háv!“ zadere se mačka. Psiček naglo priskoči ter zagradi kuro za vrat. Jeden sam krat še zavrešči in bila je mrtva. Vse to je gledala gospodinja pri oknu, pa ni mogla braniti, ker se je vse to le prehitro godilo. Žal jej je bilo kure, ki je končala svoje življenje zaradi tega lenega psa in kvarljive mačke. Žal jej je tudi ubozih piščet, ki gotovo poginejo brez koklje.

Vsa jezna zažene burklje v psička in ga ubije. A mačko je ustrelil gospodar na večer, ko je slišal o kvari, ki sta jo naredili ti malopridni živali.

Tako se je obema godilo. Hudobija pripelje vselej v nesrečo. Da-si hudobnež tudi peté odnese, naposled se vender ujame. Lenoba dela človeka nesrečnega. Otroci, varujte se hudega!

Frančiček Rup.

Kako se zidajo ceste.

Pred nekoliko sto leti ni bilo toliko in tako lepih cest kakor jih imamo danes. Po večjem so bile slabe, vzlasti jim je škodovalo mokrotno vreme. Cesar Karol VI., cesarica Terezija, cesar Jožef II. in cesar Napoleon I. so zidali vže dobre ceste za vojaške potrebe, a tudi obrti v prid in korist.

Največji poboljšek cestam je prišel leta 1812. iz Angleškega. Ondù je nek zasebnik Mak Adam zdatno izboljšal napravo cest. Na svojem večletnem potovanji med Kinezi v Aziji, naučil se je od njih zidati ceste. Kar je tam videl, to je učil doma. Zidali so ceste po njegovem navodu vzvišene, v sredi nekoliko zbočene, da se more voda lahko in hitro odtekatí v rove, ki so potegnjeni ob cestnih stranéh. A cesta je zidana večinoma iz kamenja, ki je postavljen na réz. Čez tak zid se nasuje razbito kamenje, katero se dobro potlači in povozi, da postane pozneje trden tlak, ki je tak, kakor bi bil iz same razsušene malte zbit.

Taka cesta se imenuje po svojem začetniku „Mak Adam,“ in je vedno suha, ker ne pušča mokrote v sé. Hvaležna domovina je priznala Mak Adamu 10.000 funtov šterlingov nagrade iz državnega premoženja. Vozniki in vsi, ki se vozijo po lepih cestah, spominajo se častno tega podvzetnega moža. *Frančiček Rup.*